

Statens ledarskribenter och den nyliberale Särимner

IFÖRRA NUMRET AV Svensk Tidskrift skrev Per Heister en artikel där han ifrågasatte om staten verkligen skall ha egna politiska redaktörer. De främsta exemplen på det är förstas de märkliga kommentatorerna Björn Elmbrant, radions P 1, och Bo Inge Andersson, Sveriges Television. Båda med en bakgrund som socialdemokratiska ledarskribenter, numera upphöjda till att utan partibeteckning få lägga synen på världen till rätta för svenska folket.

Huvudpoängen var dock inte alls att ifrågasätta Elmbrants och Anderssons propagandaproduktion i sig. Herarna är bara en illustration av nackdelarna med statsradio och statstelevision. Över sådana inrättningar vilar nämligen ett krav på opartiskhet som det förefaller omöjligt att leva upp till. Problemet är således public service i sig. Varför skall samtliga svenskar tvingas betala för att det statsbärande partiet skall ha möjlighet att även fortsättningsvis styra vår världsbild? Eller, för att vända på frågan, är det så lyckat att Silvio Berlusconi i och med sin valseger också vunnit kontrollen över Italiens statliga television? "Är det verkligen rimligt att makten över de mest inflytelserika medierna följer med regeringsmakten?", som Per Heister skrev.

ARTIKEL HAR VÄCKT en hel del uppmärksamhet, som alltid när media skriver om media. Intressantast är kanske reaktionen från Aftonbladets politiska chefredaktör Helle Klein (12/10). Hon försöker sig på en riktig djupanalys: på 80-talet, när "nyliberalismen" satte dagordningen, så klagade vilna socialdemokrater över högervändning i radio och TV. Nu, när "nyliberalismens" tid är förbi, och en "nyliberal" rest av debattörer inte

längre förmår orientera sig i samhället, är det högerns tur att klaga över vänstervridning.

DET INTRESSANTA MED Kleins artikel kan sammanfattas i tre punkter. (1) Hon väljer att inte diskutera huvudfrågan om huruvida public service har något principiellt existensberättigande. Det tyder på att svaret faktiskt är nej. (2) Hon försöker sig på en kalsuparteori, trots att det är så väl belagt, från 80-talets maktutredning och framåt, att vänsterblockets dominans i den svenska journalistkåren är fullkomligt bedövande. Vilket säger något om Helle Klein, fast exakt vad är osäkert. (3) "Nyliberalismen" har visserligen haft ett synnerligen blygsamt praktiskt inflytande på svensk politik. Men den fyller en viktig rituell funktion. "Nyliberalismen" är vänsterns Särимner, som man kan dödförklara var dag. Redan Olof Palme gjorde det. Ändå skuttar galten lika ystert omkring och skräms när det blir kväll. Kanske tyder detta på en viss osäkerhet hos Helle Klein och hennes meningsfränder om vad det egentligen är för ett djur de har att göra med. Och för all del, Snorre konstaterade också att saken var oklar: "det fläsket är bäst - / men få män veta/ vad det är enhärjarna äta".

Svensk Tidskrift välkomnar kommentarer, kritik och synpunkter från läsarna.

Vi förbehåller oss dock rätten att korta insända texter av utrymmes-skäl. Sänd ditt bidrag per e-post till pheister@europarl.eu.int

Lördagsrörelsen mot frihet

VÄNSTERPARTIET ORGANISERADE sin första protestdemonstration mot USA den 22 september, 11 dagar efter att terrorister dödade omkring 5000 människor i New York, Washington och i flygplan.

Vänsterpartiet har därefter skaffat sig demonstrationstillstånd på Myntorget i Stockholm följande dagar:

2001-10-04	2001-11-15
2001-10-11	2001-11-22
2001-10-18	2001-11-29
2001-10-25	2001-12-06
2001-11-08	2001-12-13

Det är en imponerade aktivitet de svenska kommunisternas parti utvecklar efter terrorattacken. De ordnar en antites till måndagsrörelsen för frihet för balterna. Vänsterpartiet har organiserat lördagsrörelsen mot frihet men för religiös fundamentalism, kvinnoförtryck och massmord.